

Жарко Ђуровић

СМРСКАНА ЈЕ ИСТОРИЈА

ТРАГОМ ПЕСНИЧКЕ МАШТЕ

Алексеј Максимович изрекао је максиму:
Човек – то горди звучи. Он ју је вероватно
изрекао у заносу песничке маште. А када је
машта у питању мисли су колебљиве и слепе.

Када је Алексеј Максимович изрекао ту мисао,
заборавио је на стрелу првог ловца. На
копље горопадног ратника.
На пушку крвопије.

Ту је мисао изрекао кад се рађало
новорођенче. Кад се оно рађа нико не
помишља на убицу.
Ни целат!

МАСКЕ

У овој земљи на гласу су студени ветрови
Долазе са Карпата журно обилазећи
Трпе у ритовима и моје речи елегичног кода
Ветрови ће се смирити ал речи ће остати кострешне
Јер маске главара још нису препознате
Тако у зеницама још траје зима
Колико ће трајати то не зна ни сам бог
Ни пливачи на брзим рекама
Ни копљари који сустижу историју и ризик

Све је преварно и лабилно
Као планински леденици у време пролећних дана
Време затеже живце
Увлачи нас у дивљину и студ
Љупко детињство у заборав је одгурнуто
Вијугају дани мраза
Не плаћају подвоз зебњи

Смрскана је историја
Уместо орхидеја и другог баштенског цвећа
Гајимо маске боје мрачних кумулуса!